

1971. 2с.

Сведения, получени от ЗЛАТКА ДОМБАЛАКОВА-ДОДОВА
на 22.XII.1971 г.

Родена съм в с. Сухò, Солунско в 1887 г. завърших първа сохийска девическа гимназия през 1905 г. после следвах шест месеца курсове по френски. Напуснах ги и се записах в току що откритите курсове по ръкоделие. те бяха двегодишни, откриха се в 1910 г. През 1913 г. ме назначиха в дупнишкото девическо училище, което се откри през тази година.

С Веса се запознахме в гимназията в София. Бяхме в една компания ученички от Кюстендил и дупница. Веса живееше с Поборникова Ана и Порожанова Славка на ул. "Веслец" в една вехта къща. Качвахме се по една дървена стълба. Аз живеех с една друга кюстендилка. В Солун аз завърших 5-ти клас и дойдох в София да уча в 6-ти клас. Това беше през 1902 г. шестите класове тогава учеха в стария пансион на ул. "Алабинска" /между "Лега" и "Алабинска"/. Пеехме пък учихме до Олчовата книжарница при певицата Катя Стоянов. Това беше срещу днешната централна поща. С Веса бяхме в един клас но в различни паралелки. директор ни беше Страшимиров, през 1903г. аз прекъснах за една година и дойдох за 7-ми клас през 1904 г. Една година изгубих поради въстанията. Те бяха вече завършили през 1904 г.

Веса беше поетична натура, игрива, весела, слабичка, обичаше литературата.

Като отидох учителка в Дупница, тя беше вече вдовица. От жените в града само три поканиха при образуването на Инвалидното дружество - Веса, Чапрашикова Надка / жената на най-стария Чапрашиков, дето подари място за читалището/ и аз.

Веса не обичаше да се явява през деня пред хората. Тя държеше много на своята външност. Вечерно време обаче уреждаше в дома си на ул. "Полицейска" литературни четения, на които присъстваха Методи Константинов и жена му Данка. И Веса живееше и Ел. Пантева, която беше учителка по география в града. Тя ми е разказвала, че една вечер като се събрали на такова четене, директорът на мъжката гимназия Пантелей Захариев поканил Веса на театър или на вечеринка. Тя казала, че няма на кого да остави детети. По това време майка и беше умряла и тя живееше сама. Тогава Захариев казал: "Ето г-ца Пантева ще го пази". Но Веса не се съгласила. А Пантева плака на другия ден пред мене. Тя мислела, че Захариев идвал заради нея, а то се оказало, че заради Веса.